

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 18Csp/46/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2519200895
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Simona Vráblová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2021:2519200895.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudkyňou JUDr. Simonou Vráblovou v spore žalobcu: U. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. U. XXXX/XX, U., v zastúpení: WEBBER LEGAL, s. r. o., IČO: 50 680 552, so sídlom Na rozhliadke 2, Bratislava - mestská časť Nové Mesto, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, v zastúpení: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., IČO: 47 234 679, so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, o zaplatenie 6.758,51 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 1.541,40 Eur a úroku z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.541,40 Eur od 14.05.2019 do zaplatenia zastavuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 5.217,11 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.217,11 Eur od 14.5.2019 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 54,38 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Piešťany dňa 15.5.2019 domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu vo výške 6.758,51 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% p. a. zo sumy 6.758,51 Eur od 14.05.2019 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Žalobu odôvodnil tým, že medzi žalobcom ako dlžníkom a spoločnosťou Home Credit Slovakia, a. s. ako veriteľom došlo dňa 19.04.2013 k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere označenej ako Úverová zmluva č.: F., predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru zo strany Home Credit Slovakia, a. s., v prospech žalobcu, predmetom ktorého bolo financovanie motorového vozidla B. Z. Y. X.X N. Y. XxX vrátane prípadných doplnkových služieb poskytovaných dodávateľom k tomuto vozidlu. V rovnaký deň došlo k uzavretiu zmlúv medzi žalobcom ako spotrebiteľom, pričom za dodávateľa tieto zmluvy uzatvárala spoločnosť AAA AUTO a to kúpnej zmluvy označenej ako Kúpna zmluva uzavretej dňa 19.04.2013 medzi žalobcom ako kupujúcim a AAA AUTO ako predávajúcim, predmet kúpy: Motorové vozidlo a zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č.: F. uzavretej dňa 19.04.2013. Žalobca sa rozhodol financovať vozidlo prostredníctvom úveru poskytnutého žalovaným z dôvodu, že využitím tohto spôsobu financovania bola žalobcovi poskytnutá marketingová akcia - zľava z kúpnej ceny motorového vozidla v celkovej výške 1.200 Eur, a to v zmysle bodu 3 Dohody o poskytnutí marketingovej akcie. Zmluva je zmluvou formulárovou, ktorej obsah žalobca nemohol meniť, mohol ju len ako celok prijať alebo len ako celok odmietnuť, pričom poukázal na rozsudok SD EÚ vo veci C-110/14, bod 18. odôvodnenia. Zmluva je v hrubom rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom

úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a zákonom č. 40/1964 Zb. Občianskym zákonníkom. Žalobca má za to, že dohoda o odplate je neplatná pre rozpor so zákonom a pre rozpor s dobrými mravmi a v prípade, že je zmluva platná, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluvou sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver v celkovej výške 6.495,86 Eur na dofinancovanie motorového vozidla vo výške 5.253 Eur, keďže predajná cena motorového vozidla bola 7.253 Eur, pričom z tejto sumy žalobca sám v hotovosti zaplatil 2.000 Eur, a úhradu nákladov spojených s poskytnutím sp. úveru vo výške 1.242,86 Eur. V zmluve je vyjadrená ročná percentuálna miera nákladov vo výške 28,76%. Ročná percentuálna miera nákladov uvedená v zmluve je absolútne podhodnotená z dôvodu zarátania nákladu vo výške 1.242,86 Eur na stranu výšky úveru. Skutočná RPMN je vo výške 39,87% (podrobne sa výpočtu RPMN venoval v časti B2 a B3 žaloby). Skutočná RPMN je teda od RPMN uvedenej v zmluve vyššia o viac ako 11 percentuálnych bodov. Ministerstvo financií Slovenskej republiky uvádza ako priemernú RPMN z úverov so zabezpečením alebo lízing vo výške od 1.500 Eur do 6.500 Eur s lehotou splatnosti od 5 do 10 rokov pre obdobie 4. štvrťrok 2012, podľa ktorého (údaju) bola v zmluve uvedená priemerná RPMN, vo výške 23,61%. Pre obdobie 2. štvrťroka 2013, kedy bola zmluva uzavretá, priemerná RPMN z úverov so zabezpečením alebo lízing vo výške od 1.500 Eur do 6.500 Eur s lehotou splatnosti od 5 do 10 rokov bola dokonca iba 21,13 %. Skutočná RPMN je teda od priemernej RPMN za obdobie úvery za rozhodujúce obdobie vyššia o viac ako 16, resp. 18 percentuálnych bodov, a teda odplata podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Takéto zmluvné dojednanie nemožno považovať inak ako v rozpore s dobrými mravmi, a teda neplatné v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen z dôvodu výšky odplaty, keďže sp. úver bol v tomto prípade zabezpečený zabezpečovacím prevodom práva, a teda žalovaný vedel, že sa uspokojí v prípade jeho nesplácania, pričom odplata má zohľadňovať aj spôsob zabezpečenia, ale aj z dôvodu úmyselného nezarátania nákladu vo výške 1.242,86 Eur na stranu nákladov, ale na stranu celkovej výšky úveru, a/ alebo v rozpore s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, účinného v čase uzavretia zmluvy. Ak súd vyhodnotí zmluvu za platnú, poukázal na skutočnosť, že spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. V Zmluve nie sú uvedené náležitosti, resp. tieto sú uvedené nesprávne (čo má v zmysle konštantnej súdnej praxe ten istý účinok, ako keby Zmluva uvedenú náležitosť neobsahovala) a to:

1. predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) Zákona) - v Zmluve nie je táto náležitosť vyjadrená vôbec,
2. celková výška spotrebiteľského úveru (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § ods. 2 písm. g) Zákona) a následné podhodnotenie RPMN - v Zmluve je táto náležitosť uvedená nesprávne,
3. ročná percentuálna miera nákladov, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) Zákona) - v Zmluve nie je táto náležitosť vyjadrená nesprávne,
4. výška, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona) - v Zmluve táto náležitosť absentuje úplne,
5. doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) Zákona) (v Zmluve je tento údaj vyjadrený nesprávne). Odporca tiež hrubo porušil povinnosť konať s odbornou starostlivosťou podľa ustanovenia § 7 ods. 1 Zákona.

3. Žalobca k žalobe doložil úverovú zmluvu č. F. zo dňa 19.4.2013, zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. F. zo dňa 19.4.2013, dohodu o poskytnutí marketingovej akcie zo dňa 19.4.2013, faktúru č. I., tlač pohybov na účte za obdobie od 16.5.2013 do 10.4.2019, poslednú výzvu pred zahájením vymáhania celého úveru zo dňa 27.3.2019, predžalobnú výzvu zo dňa 10.5.2019 a emailovú komunikáciu WEBBER LEGAL, s.r.o. voči žalovanému.

4. Žalovaný sa k doručenej žalobe vyjadril písomným podaním zo dňa 25.10.2019, v ktorom uviedol, že so žalobou nesúhlasí a rozporuje ju v celom rozsahu, nakoľko ju považuje za nedôvodnú, zavádzajúcu a dôkazmi nepodloženú. Vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. mája 2012, sp. zn. 7 Cdo 117/2011. Žalovaný je presvedčený, že z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby (splátky úveru) žalobcu oprávnene, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne

dohodnutými zmluvnými podmienkami. Žalobca teda uhradil jednotlivé mesačné splátky na základe platne uzatvorenej úverovej zmluvy. Poukazuje na to, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady vydania bezdôvodného obohatenia. Žalovaný je presvedčený o tom, že žalobcovi nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko nedošlo ani k plneniu bez právneho dôvodu, keďže žalobca plnil na základe úverovej zmluvy, ktorá je riadnym právnym dôvodom, ani plnením z neplatného právneho úkonu - úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú, ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol - úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúročnú a ani bez poplatkov. Posúdenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov len samotným žalobcom bez ďalšieho nemôže mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia, nakoľko takéto posúdenie nie je spôsobilé nahradiť rozhodnutie súdu. Žalovaný preto považuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neopodstatnený. Taktiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2 Obo 3/2009 zo dňa 22.04.2009 z ktorého vyplýva, že bezdôvodné obohatenie nadobúda charakter peňažného dlhu až rozhodnutím súdu a nie svojvoľným vyhodnotením žalobcu. Žalovaný sa bráni voči uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia aj námietkou premlčania v zmysle ust. § 100 ods. 1) v spojitosti s ods. 2) Občianskeho zákonníka o premlčaní majetkových práv žalobcu. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať (obdobne Ro NS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017). Žalobca uhradil sumu požičanej istiny vo výške 6.495,86 Eur splátkou splatnou dňa 13.09.2016. Pokiaľ by sme vychádzali zo žalobcom prezentovanej výšky istiny 5.253 Eur k jej doplaceniu by došlo už splátkou zo dňa 26.01.2016. Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 13.09.2019, resp. 26.01.2018 premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote. Žaloba bola podaná 15.05.2019. Žalovaný súčasne rozporuje aj výšku úhrad, ktoré žalobca prezentuje ako uhradené vo výške 12.011,51 Eur, nakoľko z výpisu účtu, ktorý predložil vyplývajú úhrady len vo výške 10.470,11 Eur. V čase uzatvorenia úverovej zmluvy (19.04.2013) nebolo ešte platné a účinné nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., ktoré by upravovalo maximálnu výšku odplaty za poskytnutý úver. Jedinú úpravu výšky odplaty upravoval len § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka (v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy). Je všeobecne známe, že nebankové subjekty poskytujú úvery s vyšším rizikom ako banky, pričom cena rizika sa prejavuje práve vo výške odplaty za poskytnutý úver. Aj zo štatistík uvedených na internetovej stránke NBS vyplýva, že úroky, resp. odplaty za poskytnuté úvery budú vždy pri bankách rádovo nižšie ako pri poskytovaní úverov nebankovými spoločnosťami. Je to aj z dôvodu prísnejších kritérií bánk pri poskytovaní úverov. Úvery v nebankovkách preto využívajú najmä klienti, ktorým by úver banky z dôvodu zvýšeného rizika nesplácania neposkytli. Táto okolnosť je reálnym faktom na finančnom trhu a z toho dôvodu spoločnosť nemožno za uvedené sankcionovať, nakoľko bolo na slobodnej vôli klienta, či zmluvu s uvedenou výškou úrokovej sadzby uzatvorí alebo nie. Žalovaný dal do pozornosti odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 13C/380/2015 zo dňa 4.07.2018. Výška odplaty, ktorú súdy akceptujú je rôznorodá a jej výška nie je striktné daná, žalovaný má však za to, že súdy vo všeobecnosti akceptujú výšku odplaty do 2,5 násobku priemeru úrokových sadzieb bánk, pričom poukázal na rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 01.02.2017 sp.zn. 10Csp/119/2016. Na základe podkladov ministerstva financií SR na stránke www.mfsr.sk o súhrnných informáciach o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrťrok 2012 je stanovená výška priemernej RPMN na hodnotu 23,61%. V zmysle § 1a ods. 1 je prípustná odplata vo výške dvojnásobku priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov stanovenej podľa §1 ods. 4. Zmluva obsahuje RPMN vo výške 28,76% teda prípustná v zmysle citovaného ustanovenia by bola až do výšky 57,52%. Výška odplaty je v zákonomnom rozmedzí, preto nespĺňa žalobcom definované kritérium rozporu s dobrými mravmi. Výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená správne vo výške 28,76 %. Pokiaľ ide o jednotlivé predpoklady pre výpočet RPMN sú uvedené priamo v texte úverovej zmluvy. Žalovaný preto považuje výšku RPMN za vypočítanú korektné a s použitím správnych vstupných údajov. O presnosti výpočtu RPMN v úverovej zmluve žalovaného svedčí aj výsledok šetrenia uskutočnený NBS, ktorá po prepočte výšky RPMN uvedenej v obdobnej úverovej zmluve túto vyhodnotila ako správnu. Ako vyplýva z predloženej úverovej zmluvy, žalovaný poskytol žalobcovi úver v celkovej výške 6.495,86 Eur. Z úverovej zmluvy vyplýva, že žalobcovi boli poskytnuté až dva úvery, a to úver na nákup predmetu financovania a úver na úhradu nákladov žalovaného spojených s poskytnutím úveru. Žiadny platný všeobecne záväzný právny predpis vzťahujúci sa na prejednávajúcu oblasť, t.j. ani zákon o spotrebiteľských úveroch, ani príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka,

ani ustanovenia Obchodného zákonníka o úverovej zmluve nezakazovali v čase uzatvorenia úverovej zmluvy možnosť, aby na základe jednej písomnej úverovej zmluvy bolo dojednaných viacero úverov. Podstatné je, aby predmetná zmluva spĺňala zákonom stanovené formálne a obsahové náležitosti, čo dotknutá úverová zmluva spolu s úverovými zmluvnými podmienkami spĺňa. K žiadnemu zavádzaniu zo strany žalovaného nedošlo, nakoľko žalobca presne vedel, v akej výške mu bude úver poskytnutý a on sám s touto výškou súhlasil. V bode 2.4 úverovej zmluvy je totiž presne uvedená celková výška úveru ako suma 6.495,86 Eur, žalobca bol s touto výškou oboznámený, s obsahom zmluvy súhlasil, na znak čoho ju podpísal, a neskôr aj plnil. Celkovo tak žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 6.495,86 Eur. Čiastka 5.253 Eur predstavuje úver poskytnutý na financovanie predmetu kúpy, t.j. motorového vozidla. Čiastka 2.442,86 Eur uvedená na druhom doklade - výpis z účtu zo dňa 07.05.2013 predstavuje v úverovej zmluve uvedené náklady spojené s poskytnutím úveru 1.242,86 Eur a preplatenú marketingovú akciu vo výške 1.200 Eur. Náklady nie sú samostatným príjmom žalovaného, ale je to náklad, ktorý žalovaný vynakladá na udržanie distribučnej siete (provízia poskytnutá predajcovi). To, čo fakticky v tomto konkrétnom prípade klient získal, bola práve možnosť získať financovanie okamžite bez ďalších časových i vecných nákladov (napr. cestovné, rezervačný poplatok), ktoré by inak musel objektívne vynaložiť, keď by si zaobstarával financovania od iného veriteľa, ktorý v mieste predávajúceho zastúpený nie je a taktiež možnosť ihneď si zakúpiť motorové vozidlo aj bez dostatočnej finančnej hotovosti. Výška nákladov a ich primeranosť je určená konkurenčnými cenami na sprostredkovateľskom trhu a v prípade, že by žalovaný odmietal platiť tieto náklady, potom by to zrejme znamenalo, že by nemohol mať takto rozvinutú sprostredkovateľskú sieť. Žalovaný predpokladá, že vzhľadom k tomu, že dochádza prostredníctvom financovania nákladov veriteľa k navýšeniu istiny, ktorá je ako celok úročená a ktorú dlžník spláca mesačnými splátkami, nie je dôvod náklady veriteľa uvádzať na pravej strane rovnice výpočtu RPMN dvakrát, nakoľko je už premietnutý v pravidelných mesačných splátkach. Doba trvania zmluvného vzťahu taktiež jasne vyplýva z úverovej zmluvy, konkrétne z časti 4. Podmienky splácania úveru, kde je termín prvej splátky stanovený na deň 17.05.2013, termín konečnej splatnosti 17.04.2020, samotná doba trvania je určená ako 84 mesiacov, žalobca ako spotrebiteľ má teda presné a jednoznačné informácie o dobe trvania úverovej zmluvy a taktiež aj o termíne konečnej splatnosti. Zmluva o úvere spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu, bola uzatvorená v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a neobsahuje žiadne ustanovenia, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov preto nepovažujú žalobu za dôvodnú, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno a navrhujú, aby súd po vykonanom dokazovaní zamietol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

5. Žalovaný ako dôkaz predložil tabuľku priemerných úrokových mier z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny na rok 2013, odpoveď Národnej banky Slovenska zo dňa 28.6.2017, súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2012, výpis z účtu zo dňa 25.4.2013 a zo dňa 7.5.2013.

6. Podaním žalobcu doručeným súdu dňa 12.2.2020 sa žalobca vyjadril k vyjadreniu žalovaného, zároveň zobral žalobu v časti späť a predložil emailovú komunikáciu F. M. s právnym zástupcom žalovanej z apríla a mája 2019. Žalobca uviedol, že žalovaný reálne prijal od žalovaného úhrady v celkovej výške 12.011,51 Eur, čo by nemalo byť medzi stranami sporné, keď žalobca platbami od 17.5.2013 do 14.12.2018 uhradil splátky vo výške 10.470,11 Eur a dňa 19.4.2013 mu žalovaný z tvrdenej výšky úveru zrazil 1.242,86 Eur titulom „nákladov spojených s poskytnutím úveru“, t.j. celkovo 12.011,51 Eur. Bezdôvodné obohatenie žalovaného však nepredstavuje rozdiel medzi sumou 5.253,00 Eur, čo je suma reálne poskytnutá žalobcovi v zmysle rozsudku SD EÚ vo veci C-377/2014 a sumou 12.011,51 Eur (čo je spolu 6.758,51 Eur tak, ako to je uvedené v žalobe), ale bezdôvodné obohatenie žalovaného predstavuje rozdiel medzi sumou 5.253 Eur, čo je suma reálne poskytnutá žalobcovi a sumou 10.470,11 Eur, teda sumou splátok zaplatených žalobcom žalovanému (čo je spolu 5.217,11 Eur), resp. inými slovami, ale čo do sumy to isté - rozdiel medzi sumou 6.495,86 Eur, čo je výška úveru uvedená v zmluve a sumou 12.011,51 Eur, teda sumou splátok zaplatených žalobcom žalovanému + výška nákladov spojených s poskytnutím úveru vo výške 1.242,86 Eur, ktoré si žalovaný zo sumy 12.011,51 Eur okamžite ponechal (čo je spolu 5.217,11 Eur). Vzhľadom na uvedené, je tiež potrebné opraviť skutkové tvrdenia o tom, kedy došlo k splateniu istiny a ako boli jednotlivé platby vykonané. Zaplatením splátok vo výške istiny zmluva zanikla a po tomto momente sa veriteľ bezdôvodne obohacoval. Žalobca istinu úveru poskytnutého prostredníctvom zmluvy takto splatil dňa 12.02.2016. Z tohto titulu má žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5.217,11 Eur. Žalobca žalobu v časti 1.541,40 Eur a tomu

zodpovedajúcim úrokom z omeškania berie späť a navrhuje, aby súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 5.217,11 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% p. a. zo sumy 5217,11 Eur od 14.05.2019 do zaplataenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania. Spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi žalovaným sa považuje za bezúročný a bez poplatkov od samotného počiatku, jedná sa o zákonnú fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti (§11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.). Ak teda úroky a poplatky neboli od počiatku v dôsledku fikcie zákona súčasťou zmluvy, nemohol ich žalobca ako spotrebiteľ platiť a ani sa nemohol so žalovaným platne dohodnúť na spôsobe ich úhrady. Práve pre túto fikciu následne platí, že jednotlivými platbami žalovanému žalobca splácal svoj dlh (poskytnutú istinu), ktorý uhradil dňa 12.02.2016 splátkou vo výške 149,27 Eur, z ktorej časť vo výške 9,53 Eur bola použitá na úhradu istiny a zvyšná časť vo výške 139,74 Eur už predstavovalo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Poukázal aj na zákonné ustanovenie § 566 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého "pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak". Dlžník nemohol platne určiť v zmluve inak, a to práve z dôvodov zákonnej fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy. K námietke premlčania subjektívnej premlčacej doby žalobca uviedol, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodné obohatenie sa podľa ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (subjektívna premlčacia doba). Subjektívna premlčacia lehota začína plynúť momentom, kedy sa žalobca- spotrebiteľ reálne dozvedel o tom, že k bezdôvodnému obohateniu došlo, a kto sa na jeho úkor obohatil. Predpokladanie vedomosti oprávneného o skutočnosti, kedy sa mal / mohol dozvedieť o tom, že sa niekto na jeho úkor bezdôvodne obohacuje, namiesto toho, aby sa skúmala jeho skutočná vedomosť, je porušením práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Uvedené potvrdzuje aj čerstvý Nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. II.ÚS 2460/17, zo dňa 19.3.2018. Žalobca tiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky v konaní pod sp. zn. 25Cdo/3306/2007, Ústavný súd ČR sp. zn. I.ÚS 2063/17, uznesenie NS SR, sp. zn. 6MCdo/9/2012, zo 16.1.2013, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co 140/2015, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/243/2016 zo dňa 02.02.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/306/2016 zo dňa 04.05.2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/402/2016 zo dňa 27.06.2017 a rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/25/2016 zo dňa 08.03.2017. Žalobca nemal v čase uzatvárania Zmluvy, ale ani v čase platby poslednej splátky dostatok skutkových znalostí o tom, že by sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohacoval. Koncom marca / začiatkom apríla 2019 obdržal žalobca list žalovaného zo dňa 27.03.2019, v ktorom je uvedené, že ak žalobca nezaplatí žalovanému 416,35 Eur, tak žalovaný bude požadovať odovzdanie motorového vozidla, ktoré bolo predmetom financovania a ku ktorému bol zriadený zabezpečovací prevod práva v prospech žalovaného, pričom svoju pohľadávku navýšil o 120 Eur zmluvnú pokutu a žalobcovi sa tiež vyhrážal exekúciou. Vtedajší partner žalobkyne, p. F. M. preto v apríli 2019 okamžite kontaktoval našu advokátsku kanceláriu a dňa 12.04.2019 zaslal advokátskej kancelárii na posúdenie zmluvnú dokumentáciu medzi žalobcom a žalovaným na posúdenie. Z dôvodu obáv žalobcu, že žalovaný pristúpi k realizácii zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva, žalobca prostredníctvom pána M. urgoval advokátsku kanceláriu emailom zo dňa 07.05.2019 o 10:48 hod. Zároveň poslal v rovnaký deň o 13.59 ďalší email. Následne advokátska kancelária žalobcovi oznámila, že majú za to, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohacoval a zaslali mu dňa 07.05.2019 cenovú ponuku a žalobca im dňa 08.05.2019 vo veci udelil plnomocenstvo. Je zjavné, že až do mája 2019 žalobca nemal znalosť skutkových okolností o tom, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohacoval. K objektívnej premlčacej dobe žalobca uviedol, že je vylúčený náhodný obsah zmlúv zo strany žalovaného. Žalovaný je profesionálna obchodná spoločnosť podnikajúca práve v oblasti spotrebiteľských úverov a ako jediná zmluvná strana tieto zmluvy vytvára. Navyše, podľa Smernice 93/13 EHS je na dodávateľa kladená požiadavka, aby takúto zmluvu vytváral v súlade s požiadavkou dôvery. Je nemožné, aby sa „náhodne“ pomýlila v tom, čo má byť obsahom zmluvy a čo nie, najmä pri tak podstatných sankciách ako sú neplatnosť zmluvy a bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy. Jediným dôvodom, kedy by sme mohli uvažovať, že zmluvy sú v rozpore so zákonmi, je dôvod, že „žalovaný nevedel“ že tú a onú náležitosť zmluvy má uviesť tak či onak; v tomto prípade je však celkom jednoznačné, že neznalosť zákona žalovaného neospravedlňuje (vigilantibus iura scripta sunt). V danej veci sa aplikuje úmyselná 10 ročná premlčacia doba a nárok žalobcu nie je premlčaný. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 19Co/52/2018. Žalobca sa tiež rozsiahol opätovne venoval dôvodom neplatnosti, resp. bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetnej zmluvy. Ďalej uviedol, že žalovaný tvrdí, že z bodu 2.1 vyplýva, že žalobcovi boli poskytnuté až dva úvery, a to úver na nákup predmetu financovania a úver na úhradu nákladov žalovaného spojených s poskytnutím úveru. Majú za to, že ide o absolútny nezmysel a o účelovú právnu obranu žalovaného.

Bod 2.1 hovorí iba o tom, že celková výška úveru sa skladá z 2 častí, a nie že sa jedná o 2 samostatné, od seba právne oddelené úvery. Uvedené podporuje najmä bod 2.3 zmluvy o sp. úvere, v ktorom je uvedené, že „Klient žiada Veriteľa, aby mu časť Úveru, predstavujúca doplatok kúpnej ceny predmetu financovania, bola poskytnutá preplatením na účet predajcu a zostávajúca časť úveru, vo výške nákladov spojených s poskytnutím úveru, bola klientovi poskytnutá uhradením nákladov veriteľa pri podpise ÚZ.“. Z uvedeného je zrejmé, že sa jednalo o 1 úver a nie 2 samostatné úvery, Uvedené podporuje aj článok 2 bod 2.1 Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. F., uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa 19.4.2013, kde je vyslovene uvedené, že „...Dlžník je povinný tento Úver vo výške 6495,86 Eur s príslušenstvom a za podmienok uvedených v ÚZ Veriteľovi v celej výške vrátiť.“

7. Dňa 22.4.2020 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu, v ktorom uviedol, že rozporuje a popiera tvrdenia žalobcu o úhrade sumy 12.011,51 Eur na žalovanej úverovej zmluve. Uvedenú výšku žalovaný sponchybnil a rozporoval už vo svojom vyjadrení k žalobe. Žalobca doposiaľ ničím nepreukázal a nepodložil, že mu bola suma vo výške 1.242,86 Eur zrazená, že ju uhradil a už vôbec nie žalovanému. Naopak túto sumu vo výške 1.242,86 Eur uhradil žalovaný a to na účet predajcu t.j. spoločnosti R. R. R. R..F., čo podložil aj výpisom z účtu zo dňa 07.05.2013. Medzi stranami sporu preto nie je spornou jedine výška reálne uhradenej sumy zo strany žalobcu, ktorá predstavuje hodnotu 10.470,11 Eur. K premlčaniu uviedol, že je neopodstatnené vyhodnotiť konanie žalovaného ako úmyselné a smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobcovi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobcu zaplatiť úroky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodržiaval všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatnosťou on sám a nie žalobca ako klient. Úverová zmluva je klientom ako žalobcom riadne podpísaná, žalobca mal presnú vedomosť o výške poskytnutého úveru, o úrokovej sadzbe, o nákladoch a aj o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom. Žalobca preto už v čase uzatvárania úverovej zmluvy vedel, koľko má na danej zmluve za poskytnutý úver uhradiť. Z uvedeného dôvodu je akékoľvek úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia vylúčené, keďže žalovaný za poskytnutie úveru v čase uzatvorenia úverovej zmluvy žalobcovi prezentoval výšku celkovej čiastky a žalobca s ňou na základe podpisu zmluvy súhlasil. Odkázal na právny názor Okresného súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp.zn. 11Csp/33/2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/847/2014-104 zo dňa 16.9.2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 22.06.2016 č.k. 17Co/376/2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31.01.2017 sp.zn. 12Co/517/2015, uznesenie Najvyššieho súdu SR SR 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp.zn. 25Co/1019/2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/216/2016, rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 09.06.2017 sp.zn. 29Csp/30/2016, uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25, rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 9Csp/33/201 zo dňa 14.06.2018 a stanovisko bývalého podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky L. U. L. v Náleze zo dňa 24. 10. 2013, sp. zn. I. ÚS 547/2012 (odlišné stanovisko).

8. Súd vo veci vykonal dňa 19.10.2020 pojednávanie podľa § 180 Civilného sporového poriadku v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že sa v plnej miere pridriavajú doterajších písomných prednesov. Majú za to, že zmluva je neplatná a ak súd dospeje k platnosti predmetnej zmluvy, tak je bezúročná a bez poplatkov. Špecificky chcú poukázať na náklad spojený s úverom vo výške 1.242,86 Eur. Vo svojom vyjadrení k žalobe, žalovaný tvrdí, že išlo o dva samostatné úvery. Vo svojom ďalšom vyjadrení však tvrdí, že v podstate tento úver v tejto výške žalobca nepreukázal, že by čerpal a že žalovaný uhradil túto sumu priamo na účet predajcu, spoločnosti R. R. R., R..F.. V prvom rade majú za to, že sú to dve zmätočné a protichodné skutkové tvrdenia zo strany žalovaného a zároveň chcú poukázať na to, že medzi žalobkyňou a spoločnosťou R. R. R., a.s. nebol žiaden právny vzťah, v zmysle ktorého by žalobkyňa mala takýto poplatok uhradiť tejto spoločnosti. Išlo teda o náklad žalovaného, ktorý tento náklad preniesol na spotrebiteľa, neoprávnene ho preniesol na stranu výšky spotrebiteľského úveru, čím jednoznačne podhodnotil RPMN. Navrhujú, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal žalobkyňi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

9. Súd na pojednávaní uskutočnil výsluch žalobkyne, ktorá uviedla, že sa dozvedela o tom, že žalovaný sa bezdôvodne obohacuje v apríli 2019, po kontaktovaní advokátskej kancelárie WEBER LEGAL, s.r.o., takže od nich. V marci 2019 jej prišla od HomeCredit posledná výzva na zaplatenie. Následne na to jej bývalý partner F. M. kontaktoval advokátsku kanceláriu. Predtým o tom nevedela. Medzi ňou a

spoločnosťou R. R. R., a.s. nie je právny vzťah na základe ktorého by mala tejto spoločnosti okrem kúpnej ceny za motorového vozidla uhradiť iný poplatok alebo náklady. Pred podpisom úverovej zmluvy jej nebolo vysvetlené, že okrem predmetu financovania (kúpnej ceny motorového vozidla) bude predmetom financovania aj nejaké údajné náklady s poskytnutím úveru. Nebola si v čase uzatvárania predmetnej zmluvy vedomá nedostatkov zmluvy, ktoré jej v žalobe vytyka. Vôbec pri podpise nevyčítala tú položku 1.242,86 Eur, pretože v tom zdĺhavom procese v autobazáre bola unavená a ani si to tam nevšimla. Nevedela, že sa to v zmluve nachádza. Proces kontraktácie uzatvorenej zmluvy prebiehal tak, že prišli do R. R., vybrali si auto, o ktoré mali záujem, išli do predajne, tam im povedali, že majú počkať, čakali nejakých 6 - 7 hodín. Konečne prišlo k podpísaniu zmluvy. Boli tam do večera. Dokumentácia bola predložená na podpis okolo nejakej 10 večer, lebo odchádzali okolo pol 11 večer domov. Po dlhom čakaní sa cítila unavená a znechutená z toho čakaní. Čím skôr chceli odísť, lebo to bolo naozaj únavné.

10. Na pojednávaní bol vypočutý svedok F. M., ktorý uviedol, že žalobkyňa je jeho bývalá priateľka, spolu boli nejakých 13 rokov. Keď spolu žili, zobrali si auto z R. R.. Keď sa rozišli nejakú dobu v marci 2019 ho kontaktovala žalobkyňa, že jej chce zobrať auto, lebo sa neplatí. Keďže jej chcel pomôcť, tak oslovil advokátsku kanceláriu WEBER LEGAL, s.r.o., ohľadom toho, či sa s tým dá niečo spraviť alebo nejakú jej pomôcť. Žalobkyňa sa dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohacuje v podstate až potom, čo on oslovil advokátsku kanceláriu, v podstate sa to dozvedela od nej. Bolo to asi v marci 2019. Určite nevedela, že by nemusela platiť splátky nad rámec istiny. Oni sú takí obyčajní ľudia, nevedel to ani on. Bolo tam x paragrafov. Prišli do R. R., vybrali si auto, ktoré chceli a potom prišlo k tomu, že povedali, dobre a teda majú čakať. Čakali asi 6 hodín, netuší koľko to bolo. Niekedy okolo 10 večer, pol 11 prišlo k tomu, že sa podpisovali zmluvy, boli dosť unavení. Trvalo to neskutočne dlho. Na otázku, či im vysvetľoval niekto pred podpisom alebo počas podpisu zmluvy, že majú platiť okrem kúpnej ceny motorového vozidla aj nejaký náklad s poskytnutím úveru, či už spoločnosti R. R. alebo žalovanému svedok uviedol, že išli si kúpiť auto, riešená bola cena za auto nie za poplatky. Bol priamo prítomný pri uzatváraní zmluvy.

11. Žalovaný bol vyzvaný, aby preukázal, že sumu 1.242,86 Eur uhradil predajcovi, t.j. spoločnosti R. R. R. R.F., taktiež aby súdu preukázal právny dôvod na základe ktorého túto sumu uhradil a aby súdu doložil výpis z úverového účtu, z ktorého budú zrejmé všetky splátky úveru.

12. Dňa 2.11.2020 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného v ktorom uviedol, že žalovaný poskytol žalobcovi úver v celkovej výške 6.495,86 Eur. V bode 2.1 úverovej zmluvy sa uvádza, že „klient podpisom tejto úverovej zmluvy vyhlasuje, že bol pred podpisom úverovej zmluvy zoznámený s tým, že veriteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru vznikli náklady vo výške uvedenej v tomto čl. úverovej zmluvy a žiada týmto veriteľa o poskytnutie úveru na nákup predmetu financovania, špecifikovaného v čl. 3 úverovej zmluvy a na úhradu nákladov veriteľa spojených s poskytnutím úveru vo výške uvedenej nižšie. Podpisom úverovej zmluvy klient taktiež berie na vedomie, že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania a náklady veriteľa spojené s poskytnutím úveru.“ K žiadnemu zavádzaniu zo strany žalovaného nedošlo, nakoľko žalobca presne vedel, v akej výške mu bude úver poskytnutý a on sám s touto výškou súhlasil. V bode 2.4 úverovej zmluvy je totiž presne uvedená celková výška úveru ako suma 6.495,86 Eur, žalobca bol s touto výškou oboznámený, s obsahom zmluvy súhlasil, na znak čoho ju podpísal, a neskôr aj plnil. Celkovo tak žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 6.495,86 Eur. Čiastka 5.253 Eur predstavuje úver poskytnutý na financovanie predmetu kúpy, t.j. motorového vozidla. Čiastka 2.442,86 Eur uvedená na doklade - výpis z účtu zo dňa 07.05.2013 pozostáva zo sumy 1.242,86 Eur, ktorá predstavuje v úverovej zmluve uvedené náklady spojené s poskytnutím úveru a sumy 1.200 Eur, ktorá predstavuje marketingovú akciu v zmysle bodu 10.1 úverovej zmluvy (zľavu na motorové vozidlo, ktorú predajcovi za klienta uhradil žalovaný ako veriteľ). Celková výška poskytnutého úveru je zložením doplatku kúpnej ceny predmetu financovania aj práve zmieňovaného nákladu spojeného s poskytnutím úveru. Náklady spojené s poskytnutím úveru sú teda financované samostatným úverom a ako také teda zvyšujú celkovú výšku spotrebiteľského úveru. Žalovaný predpokladá, že vzhľadom k tomu, že dochádza prostredníctvom financovania nákladov veriteľa k navýšeniu istiny, ktorá je ako celok úročená a ktorú dlžník spláca mesačnými splátkami, nie je dôvod náklady veriteľa uvádzať na pravej strane rovnice výpočtu RPMN dvakrát, nakoľko je už premietnutý v pravidelných mesačných splátkach. Zároveň žalobca súdu predložil výpis z účtu zo dňa 25.04.2013, výpis z účtu zo dňa 07.05.2013 a prehľad splátok.

13. Súd vykonal dňa 18.5.2021 pojednávanie podľa § 180 Civilného sporového poriadku v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že žalovaný podaním, ktoré im bolo doručené dňa 20.11.2020 zaslal súdu prehľad platieb. Tento prehľad je o čosi odlišný od prehľadu, ktorý odovzdali oni. Akceptujú a nerozporujú prehľad platieb, ktorý zaslal žalovaný, ako správca úveru. Keďže žalobca, ako spotrebiteľ, nemá taký presný prehľad úhrad. Pridržiavajú sa ich doterajších písomných a ústnych prednesov, pričom si dovoľujú uviesť, že žalovaný nespochybňoval vo vyjadrení k žalobe, že žalobkyni účtoval tzv. náklady spojené s poskytnutím úveru. Následne vo svojom nedatovanom podaní, ktoré im bolo doručené 30.04.2020 tvrdil, že nepreukázali úhradu týchto nákladov a vo svojom vyjadrení, ktoré im bolo doručené 20.11.2020 už tvrdí, že žalobcovi poskytol dva úvery. Majú za to, že ide špekulatívne tvrdenia žalovaného, keďže ide o jeden spotrebiteľský úver a nie dva. Ak by aj súd mal za to, že išlo o dva samostatné úvery, tak v zmluve by museli byť vyjadrené povinné zmluvné náležitosti, ako napríklad predpoklady na výpočet RPMN, samotná RPMN, celková čiastka a podobne. Samostatne pre každý z týchto úverov. K prieskumu nákladov podľa § 53 ods. 1 OZ odkazujú na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 16.07.2020 v spojených veciach C224/19 a C259/19. K premlčaniu poukazujú na čerstvý rozsudok Súdneho dvora EÚ C485/19 z 22.04.2021 v zmysle, ktorého zásada efektivity práva EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni našej vnútroštátnej právnej úprave o trojročnej objektívne premlčacej dobe. Keďže hrozí, že premlčacia doba by začala plynúť ešte počas trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. A zároveň, že spotrebiteľ nie je povinný preukazovať úmysel veriteľa. V záverečnom vyjadrení uviedli, že z ich pohľadu je tento prípad po právnej stránke jednoduchý. V žalobe tvrdili, že žalovaný hrubo porušil svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou v zmysle ust. § 11 ods. 2 v spojení s ust. § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. Dôkazné bremeno preukázania splnenia týchto povinností leží v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C449/13 výlučne na veriteľovi, nikdy nie na spotrebiteľovi. Veriteľ uvedené nielen že nepreukázal, ale naše skutkové tvrdenie ani nepoprel. Nepopreté skutkové tvrdenia sa považujú za nesporné. Z tohto dôvodu je spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov a teda žalovanému patrí iba istina a všetko nad rámec istiny je povinný vrátiť. Zákon č. 129/2010 Z.z. upravuje sankciu tzv. bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorej zmyslom je, aby veriteľovi nepatrili žiadne úroky, ani poplatky. Majú za to, že sem patria akékoľvek poplatky, nech už sú v zmluve pomenované akokoľvek; teda napríklad poplatky, náklady, výdavky, výdaje, trovy, taxa, platba, inkaso. A teda aj uvedené náklady spojené s poskytnutím úveru. Podporne poukazujú aj na širokú definíciu pojmu celkové náklady podľa Zákona č. 129/2010 Z.z.. Výsluchom a listinnými dôkazmi bolo preukázané, že neuplynula dvojročná subjektívna premlčacia doba. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal či, a ako splnil svoje povinnosti podľa § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z., čo má dva následky. Po prvé, žalobca sa o tom, ako si žalovaný splnil svoje povinnosti podľa ust. § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. dozvedel až počas tohto súdneho konania a teda mu nemohla uplynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba. A po druhé žalovaný sa na úkor žalobcu obohatil úmyselne. Nie je možné totiž uvažovať o tom, že žalovaný ako veriteľ, ktorý má plniť svoje povinnosti podľa § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z., tieto povinnosti vôbec žiadnym spôsobom nesplnil a to náhodou a všetko v kontexte toho, že zmluvou o zabezpečovacom prevode práva mal vrátenie úveru s odplatom zabezpečené v celom rozsahu.

14. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), žalobca môže vziať žalobu späť.

15. Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

16. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

17. V písomnom podaní zo dňa 11.2.2020 žalobca uviedol, že žalobu berie v časti o zaplatenie 1.541,40 Eur a tomu zodpovedajúcim úrokom späť. Vzhľadom na to, že žalobca využil svoje dispozičné právo a podanú žalobu vzal čiastočne späť, súd v zmysle § 145 ods. 2 CSP konanie v časti, ktorej sa späťvzatie týkalo zastavil výrokom I. rozsudku. Pretože bola žaloba čiastočne vzatá späť skôr než sa začalo predbežné prejednanie sporu, či pojednávanie vo veci samej a nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 CSP, stanovisko žalovaného k čiastočnému späťvzatiu súd s poukazom na § 146 ods. 1 CSP nezisťoval.

18. Predmetom konania tak zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 5.217,11 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.217,11 Eur od 14.5.2019 do zaplatenia.

19. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinami, výsluchom žalobcu a svedka F. M..

20. Medzi stranami bola uzatvorená úverová zmluva dňa 19.4.2013, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru na nákup Predmetu financovania špecifikovaného v čl. 3 zmluvy a na úhradu nákladov veriteľa spojených s poskytnutím úveru. V bode 2.4. zmluvy bolo uvedené, že predajná cena predmetu financovania je 7253 Eur, zaplatené v hotovosti klientom bolo 2000 Eur, náklady spojené s poskytnutím úveru sú 1242,86 Eur a celková výška úveru je 6.495,86 Eur. V zmluve bola ďalej uvedená ročná úroková sadzba 25,579655%, RPMN 28,76 %, priemerná hodnota RPMN 23,61 %, celkové náklady spotrebiteľa 7.495,18 Eur, celková čiastka splatná spotrebiteľom 13.991,04 Eur, konečná splatnosť úveru 17.4.2020, výška celkových nákladov nezahrnutá do výpočtu RPMN: 0, mesačná splátka 166,56 Eur, dátum prvej splátky 17.5.2013 a počet splátok 84.

21. Z poslednej výzvy pred zahájením vymáhania celého úveru zo dňa 27.3.2019 vyplýva, že žalovaný vyzval žalobcu k úhrade sumy 416,35 Eur.

22. Z predžalobnej výzvy zo dňa 10.5.2019 vyplýva, že žalovaný bol žalobcom vyzvaný, aby do 1 pracovného dňa odo dňa doručenia tejto výzvy zaplatil žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 6.758,51 Eur a úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.758,51 Eur od uplynutia lehoty na plnenie do zaplataenia. Žalovaný doručenie predmetnej výzvy nerozporoval.

23. Z rozpisu prijatých platieb predložených žalovaným vyplynulo, že doposiaľ žalobca uhradil 10.734,07 Eur.

24. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka, záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohládávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

25. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

26. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

27. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

28. Podľa § 456 prvá veta Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

29. Podľa § 458 prvá veta Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením.

30. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

31. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

32. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

33. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o

úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

34. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

35. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), ento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

36. Podľa § 1 ods. 2 ZoSÚ, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

37. Podľa § 2 ZoSÚ, na účely tohto zákona sa rozumie

- a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, 5a)
- b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,
- c) iným veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré spĺňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. c), f) a l), pričom tieto úvery alebo pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r); za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu, 6) ktorá má povolenie na činnosť udelené Národnou bankou Slovenska,
- d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,
- g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,
- h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,
- i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19,
- j) úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru úroková sadzba vyjadrená ako fixné alebo variabilné percento, ktoré sa na ročnom základe uplatňuje z výšky čerpaného spotrebiteľského úveru,
- k) fixnou úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru jedna úroková sadzba spotrebiteľského úveru dohodnutá medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na celú dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo viac úrokových sadzieb spotrebiteľského úveru dohodnutých medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na čiastkové obdobia s výhradným použitím fixného konkrétneho percenta; ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie sú stanovené všetky úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, úroková sadzba spotrebiteľského úveru sa považuje za fixnú iba na tie čiastkové obdobia, na ktoré sú úrokové sadzby spotrebiteľského úveru určené výhradne použitím fixného konkrétneho percenta dohodnutého pri uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- l) celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) trvanlivým médiom každý prostriedok, ktorý umožňuje uloženie informácií spôsobom prístupným na používanie v budúcnosti na časové obdobie zodpovedajúce účelom informácií a ktorý umožňuje verné reprodukovanie uložených informácií.

38. Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

39. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

40. Podľa § 11 ZoSÚ,

(1) Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

(2) Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

41. Súd predmetnú zmluvu o úvere posudzuje ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď ide štandardnú formulárovú zmluvu, uzatretú medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy. Právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka).

42. V konaní nie je sporné, že úver žalobkyni poskytnutý bol úročený úrokovou sadzbou 25,58 % ročne. V čase poskytnutia úveru bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby 13,74 % pre podobné typy úverov, ktoré poskytovali obchodné banky. Dojednanie úrokov v neprimeranej výške by bolo v rozpore s dobrými mravmi (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 57/2005 NS SR; ZSP č. 35/2010). Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný.

43. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 26/2011, rozsudok NS ČR sp. zn. 21Cdo/1484/2004, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/59/2014, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/623/2014, rozhodnutie NS SR sp. zn. 1MCdo/1/2009 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/298/2014.

44. Súd má za to, že výška ročnej úrokovej sadzby uvedená v zmluve 25,58 % nedosahuje ani dvojnásobok priemernej hodnoty ročnej úrokovej sadzby, a tak ju nie možné považovať v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe za v rozpore s dobrými mravmi a predmetnú zmluvu z tohto dôvodu nemožno považovať za neplatnú.

45. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b), písmeno d) a odsek 2 Zákona č. 129/2010 Z.z a preto plnenie prijaté žalovaným nad rámec ním poskytnutého plnenia predstavuje v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodné obohatenie, t.j. majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu.

46. Žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaný hrubo porušil svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou v zmysle ustanovenia § 11 odsek 2 v spojení s ustanovením § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z.. Dôkazné bremeno preukázania splnenia týchto povinností leží v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C449/13 výlučne na veriteľovi, nie na spotrebiteľovi. Žalovaný síce uviedol že popiera a rozporuje žalobu v celom rozsahu, avšak k splneniu uvedenej povinnosti sa nevyjadril, ani jej splnenie súdu nepreukázal. Súd tak nemá za preukázané, že by žalovaný posudzoval schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 Zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaný nepreukázal súdu akým spôsobom túto schopnosť posudzoval. Súd má za to, že ide o prípad hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 a úver je možné z tohoto dôvodu považovať za bezúročný a bez poplatkov.

47. Na prijatie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti stačí naplnenie čo i len jednej z podmienok ustanovených § 11 Zákona č. 129/2010 Z.z., avšak súd poukáže aj na niekoľko ďalších nedostatkov zmluvy.

48. Preskúmaním zmluvy súd zistil, že zmluva neobsahuje predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 9 odsek 2 písmeno j) zákona, čo taktiež spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 odsek 1 písmeno b) Zákona č. 129/2010 Z.z..

49. Vo vzťahu k výške poskytnutého úveru súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v konaní potvrdil, že náklady spojené s poskytnutím úveru v sume 1.242,86 Eur započítal do celkovej výšky úveru, nie do nákladov a to napriek skutočnosti, že tieto prostriedky neboli poskytnuté žalobcovi a predstavujú náklad, ktorý žalovaný vynakladá na udržanie distribučnej siete (t.j. provízia poskytnutá predajcovi). Žalovaný tak postupoval napriek skutočnosti, že podľa § 2 zákona č. 129/2010 Z.z., o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, je celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere a celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že predmetnou úverovou zmluvou boli žalobcovi poskytnuté dva úvery, keďže je zo zmluvy ale aj z ďalších vyjadrení samotného žalovaného zrejmé, že suma 1.242,86 Eur predstavuje náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom a táto nemala byť započítaná do výšky úveru ale mala byť započítaná medzi náklady. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere tak bola nesprávne uvedená celková výška úveru, do ktorej žalovaný započítal aj uvedené náklady, ktorá suma však žalobcovi nebola daná k dispozícii. Súd má za to, že žalobcovi bol na základe predmetnej zmluvy poskytnutý úver v sume 5.253 Eur.

50. Je predpoklad, že vzhľadom na uvedené je aj ročná percentuálna miera nákladov v zmluve uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Vo vzťahu k tejto skutočnosti však už súd nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, keďže vzhliadol iné dôvody, ktoré spôsobili, že úver je považovaný za bezúročný a bez poplatkov.

51. Po vyhodnotení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa súd ďalej zaoberal žalovaným vnesenou námietkou premlčania, pričom súd má za to, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch. Vyžaduje sa pritom skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Rozhodujúci je teda subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva, kedy žalobca mal k dispozícii údaje, ktoré mu umožňovali podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia a teda kedy sa dozvedel, že právny dôvod na plnenie úrokov a poplatkov zo zmluvy nebol od začiatku daný.

52. Súd má za to, že žalobca podal žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, pretože z predloženej emailovej komunikácie, ako aj z výsluchu žalobcu a svedka vyplynulo, že o bezdôvodnom obohatení sa žalobca dozvedel najskôr 7.5.2019 po kontaktovaní advokátskej kancelárie WEBER LEGAL, s.r.o., pričom žaloba bola podaná 15.5.2019. Z emailovej komunikácie vyplýva, že advokátska kancelária dňa 7.5.2019 oznámila svedkovi F. M., že sa prikláňajú k názoru, že je nárok na vrátenie všetkých úrokov a poplatkov zaplatených nad rámec istiny. Skutočnosť, že pred týmto momentom žalobca nemal vedomosť o možno bezdôvodnom obohatení zo strany žalovaného vyplynula aj z výsluchov a nebola v konaní ničím vyvrátená.

53. K objektívnej premlčacej dobe súd uvádza, že ani v tomto ohľade nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalovaného, že je potrebné preukázanie jeho úmyslu bezdôvodne sa obohatiť, a to ani s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018. Vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby súd poukazuje na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekálnych podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa.

54. Súd má za to, že dôkazné bremeno ohľadom preukázania úmyslu dodávateľa bezdôvodne sa obohatiť nemôže zaťažovať spotrebiteľa ani v tomto konkrétnom prípade. Žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Je dôvodné preto predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením podstatných náležitostí vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z. z. v zmluve o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozumený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Zákon č. 129/2010 Z. z. platný a účinný už od jeho prvej účinnosti obsahoval zákonnú nevyvrátenú fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov v prípade absencie predmetných obligatórnych náležitostí. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co9/2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 29. apríla 2021, sp. zn. 18Co/142/2019). Žalovaný ako poskytovateľ úverov pokiaľ neuviedol podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere musel vedieť, že tým spôsobom bude inkasovať od žalobcu úroky, na ktoré nemá právo. Ak tieto úroky napriek tomu inkasoval, musel si byť vedomý, že sa na úkor žalobcu obohacuje. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy, ktorým nerešpektoval ustanovenia zákona slúžiace na ochranu spotrebiteľa nemožno považovať za súladné s dobrými mravmi. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobcovi, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 OZ). Bezdôvodné obohatenie získaním plnenia bez právneho dôvodu vzniká samotným prijatím plnenia. Vtedy tiež začne plynúť objektívna premlčacia doba. Je teda zrejme, že žaloba bola podaná pred uplynutím objektívnej premlčacej doby.

55. Keďže právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčané nie je, súd sa ďalej zaoberal výškou bezdôvodného obohatenia, ktoré je žalovaný v zmysle § 451 a § 456 Občianskeho zákonníka povinný žalobcovi vydať.

56. Z rozpisu prijatých platieb predložených žalovaným vyplynulo, že doposiaľ žalobca uhradil 10.734,07 Eur a keďže túto skutočnosť žiadna zo strán nerozporovala súd ju považoval za nespornú. Dôkaz

predložil žalovaný a právny zástupca žalobcu sa na poslednom pojednávaní vyjadril, že s uhradenou sumou vyplývajúcou z tohto dôkazu súhlasia.

57. Čo sa týka samotného výpočtu výšky pohľadávky titulom bezdôvodného obohatenia súd z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že plnenie prijaté žalovaným nad rámec ním poskytnutého plnenia predstavuje v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodné obohatenie, t.j. majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. Žalovaný sa bezdôvodne obohatil v rozsahu rozdielu sumy zaplatenej žalobcom vo výške 10.734,07 Eur a sumy poskytnutého úveru vo výške 5.253 Eur, t.j. v sume 5.481,07 Eur.

58. Žalovaná suma po čiastočnom späťvzatí žaloby bola nižšia ako reálna suma bezdôvodného obohatenia a tak súd žalobe po čiastočnom späťvzatí žaloby v plnom rozsahu vyhovel.

59. Nakoľko žalovaný napriek písomnej výzve zo dňa 10.5.2019, doručenej mu dňa 10.5.2019 požadované bezdôvodné obohatenie nevydal, dostal sa tak do omeškania, preto má žalobca nárok aj na úroky z omeškania. Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995, tak ako ho požadoval vo výške 5,00 % ročne v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami. V zmysle § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý (v tomto prípade nebol dohodnutý), ustanovený právnym predpisom (pri bezdôvodnom obohatení ustanovený nie je) alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Za požiadanie veriteľa možno považovať doručenie výzvy zo dňa 10.5.2019 žalovanému.

60. Súd ešte na záver uvádza, že vyjadrenia strán v konaní boli obsiahle, súd ale nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty (k tomu ÚS SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09).

61. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

62. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

63. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protiv strane.

64. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal čiastočný nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, pričom pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ustanovenia § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP, teda z pomeru úspechu a neúspechu strán sporu vo veci. V časti zastavenia konania žalobca zavinil zastavenie jeho čiastočným späťvzatím žaloby z dôvodu nesprávneho výpočtu, čo možno považovať za neúspech žalobcu. Žalobca je tou stranou sporu, ktorá má čiastočný úspech vo veci, pričom k tomu záveru súd dospel na základe toho, že žalobca sa domáhala zaplata sumy 6.758,51 Eur s príslušenstvom, no súdom mu bola priznaná (po čiastočnom späťvzatí žaloby) suma 5.217,11 Eur s príslušenstvom, čomu zodpovedá úspech žalobcu 77,19 % a úspech žalovaného 22,81 %. Čistý úspech žalobcu potom predstavuje 54,38 % (77,19 % - 22,81 %), keď od úspechu žalobcu bolo potrebné odrátať úspech žalovaného. Súd v zmysle § 262 ods. 1 CSP rozhodol len o nároku na náhradu trov konania, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podľa § 355 ods. 1 CSP podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Piešťany.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje a e) podpis (§ 127 ods. 1 CSP). Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP). Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 CSP).

Podľa § 365 ods. 1 až 3 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.